

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Knopovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0 T 80/2014 z 18. septembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 Tos 110/2014 z 10. decembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Knopovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 T 80/2014 z 18. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 18. septembra 2014“) a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Tos 110/2014 z 10. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 10. decembra 2014“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 17. septembra 2014 bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves podaná na sťažovateľa obžaloba podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona pre pokus prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. V ten istý deň bol zároveň podaný návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 18. septembra 2014, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 72 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom väzba mu začala plynúť od 16. septembra 2014.

Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2014 priamo na neverejnom zasadnutí podal sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Tos 90/2014 z 13. októbra 2014 zamietnutá, pričom v odôvodnení tohto uznesenia je uvedené, že sťažovateľ svoju sťažnosť bližšie neodôvodnil.

Na okresnom súde sa 12. novembra 2014 konalo v predmetnej veci hlavné pojednávanie, na ktorom okresný súd uznesením podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľa ponechal vo väzbe. Sťažovateľ prostredníctvom svojej

obhajkyne proti uzneseniu z 12. novembra 2014 podal priamo na hlavnom pojednávaní sťažnosť, ktorú následne 12. decembra 2014 odôvodnil prostredníctvom obhajkyne samostatným podaním adresovaným krajskému súdu. Krajský súd uznesením z 10. decembra 2014 sťažnosť sťažovateľa zamietol. Obhajkyňa sťažovateľa 8. januára 2014 podala na okresnom súde návrh na prepustenie sťažovateľa z väzby a uvedený súd nariadil pojednávanie o ňom na 25. február 2014.

Na základe uvedeného sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní o jeho väzbe došlo k porušeniu jeho základných práv vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru. Sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním o jeho väzbe poukázal na to, že svoj návrh na prepustenie z väzby podal 8. januára 2015 a okresný súd nariadil pojednávanie o ňom až na 25. február 2015, t. j. doba rozhodovania o jeho väzbe na tomto súde je podľa neho neprimeraná a svoju väzbu považuje za represívnu, dokonca až sankčnú.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví:

„Postupom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi v konaní O T 80/2014 a jeho uznesením z 18. 09. 2014 v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní 8 Tos 110/2014 a uznesením zo dňa 10. 12. 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa vyplývajúce z čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR zák. č. 460/1992 Zb. a čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 18. septembra 2009 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 10. decembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva tento skutkový stav vo veci sťažovateľa:

Okresný súd v predmetnej veci 18. septembra 2014 vydal trestný rozkaz sp. zn. 0 T 80/2014 z 18. septembra 2014, ktorým sťažovateľovi uložil úhrnný trest odňatia

slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, proti ktorému sťažovateľ podal odpor. Sťažovateľ bol z dôvodu existencie dôvodov väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 0 T 80/2014 z 18. septembra 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Tos 90/2014 z 13. októbra 2014 vzatý do väzby.

Uznesením sp. zn. 0 T 80/2014 z 12. novembra 2014 okresný súd rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a následne sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu z 10. decembra 2014 zamietnutá (uznesenie bolo sťažovateľovi i jeho obhajkyňi doručené 29. decembra 2014). Sťažovateľ podal 8. januára 2015 žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú vzal na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 25. februára 2015 späť. Okresný súd zároveň na uvedenom hlavnom pojednávaní rozhodol v predmetnej veci rozsudkom, proti ktorému podal sťažovateľ ihneď odvolanie.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s touto časťou sťažnosti sťažovateľa ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, ako aj z čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namieta porušenie uvedených práv v súvislosti s konaním, v ktorom sa preskúmava zákonnosť jeho väzby, nevyhovet z dôvodu neexistencie vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označenými právami a namietaným uznesením z 18. septembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením z 10. decembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru

Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti jeho väzby uznesením okresného súdu z 18. septembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 10. decembra 2014 a jemu predchádzajúcim postupom.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Podľa zistenia ústavného súdu o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2014 bolo rozhodnuté už uznesením krajského súdu z 13. októbra 2014. Sťažnosť sťažovateľa bola daná na poštovú prepravu 13. februára 2015 (ústavnému súdu bola doručená 16. februára 2015).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany označených práv vo vzťahu k namietanému uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2014 a jemu predchádzajúcemu

postupu domáhal až po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd dospel k záveru, že jeho sťažnosť je v tejto časti oneskorene podaná.

V súvislosti s námietskou porušenia označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu z 10. decembra 2014 ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už vyslovil, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Zo skutkových zistení ústavného súdu vyplýva, že po podaní obžaloby 18. septembra 2014 bolo uznesením sp. zn. O T 80/2014 z 12. novembra 2014 okresným súdom rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Proti uzneseniu z 12. novembra 2014 podal sťažovateľ priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením z 10. decembra 2014 (doručené sťažovateľovi 29. decembra 2014). Dôvody svojej sťažnosti sťažovateľ doplnil prostredníctvom svojej obhajkyne podaním doručeným krajskému súdu 12. decembra 2014.

Vzhľadom na uvedené podľa ústavného súdu čas, ktorý súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci potrebovali na vydanie rozhodnutia, trvajúci 47 dní, nemožno považovať za neprimeraný, a preto k porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti jeho väzby v uvedenom konaní nedošlo.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015